

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Katharina Wieker

Colecția
Dinorinos

La școală

Ilustrații de Steffen Winkler

Cuprins

Teme	11
Trei dinozauri la școală	26
Labirintul din cancelarie	36
O idee brontozauroasă	45
Cine a făcut asta?	50
Gata!	59
În sfârșit, joacă!	70

**Dinozaurii au dispărut
de multă vreme?**

**Dinozaurii sunt uriași?
Nicidecum!**

Noi suntem dinorini și suntem mici, mici, mici. Și plini de viață. Însă ăsta e un secret pe care îl știu doar Ionuț și bunicul lui. Pentru restul lumii, noi arătăm ca niște dinozauri simpli, de jucărie. Înainte să ajungem la Ionuț, am trăit vreo cincizeci de ani în casa bunicului lui, în pod. Bunicul s-a jucat cu noi cât a fost copil, apoi a crescut. Ne-a dus în pod și ne-a uitat acolo. Deși cel mai frumos lucru din lume e să te joci, indiferent ce vârstă ai avea. Nu-i așa?

În pod am început să construim un labirint brontozauros. Dar Haz se plictisea repede și i se făcea mereu foame. Labirintul începuse să arate ca un șvaițer plin de găuri și nu te mai puteai rătăci în el. Așa că ne-am cuibărit acolo și am adormit.

Ionuț ne-a găsit în podul bunicului când avea șapte ani, iar de atunci suntem ai lui. Ionuț e cel mai bun și mai scump băiat din lume. Sperăm că se va juca cu noi multă vreme de-acum încolo. Cel puțin un catralion de ani!

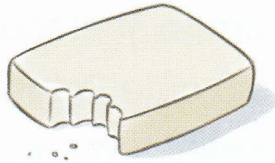

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Teme

— Haz, mi-ai mâncat toată guma de mestecat! îl ceartă Ionuț pe Haz, arătând spre ambalajele care zac împrăștiate lângă pătuțul lui Haz.

— Îmi pale lău! spune Haz cu capul plecat. Elau asa de gustoase!

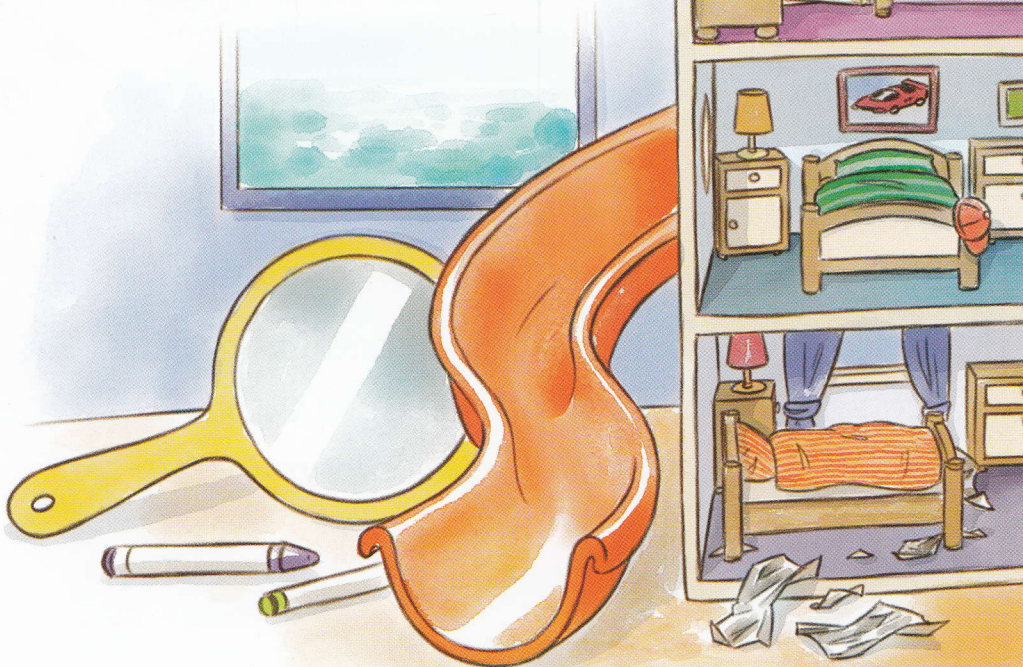
— Nu trebuia să faci asta! îi zice Ionuț supărat. Dacă vrei să faci ceva, mai întâi trebuie să ceri voie.

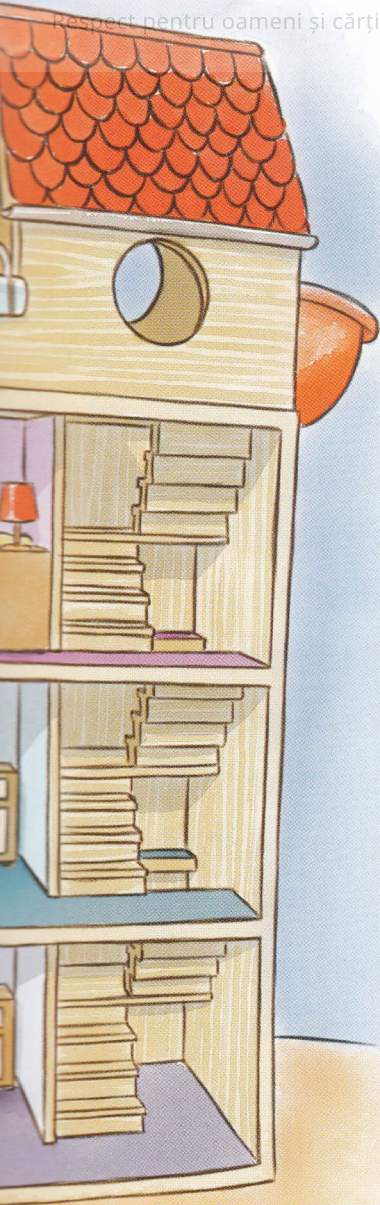
Haz stă cu privirea ațintită în pământ.

— În fine, asta e, spune repede Ionuț, căci nu vrea să îl întristeze pe Haz. Data viitoare să îmi ceri voie înainte, da?

— Plomit!

Ușurat, Haz se aruncă în pătuțul lui moale și elegant. Au trecut deja câteva luni de când dinorinii s-au mutat la Ionuț. Locuiesc în Casa Păpușilor, cu care mama lui se juca cu mulți ani în urmă. Desigur, Ionuț îi ceruse voie mamei să o aducă de la subsol.

— Ce idee bună! a spus mama atunci. Vrei să îți dau și păpușile cu care mă jucam?

— A, nu, mulțumesc! i-a răspuns Ionuț.

Casa Păpușilor a devenit Casa Dinozaurilor. Are piscină pe terasa de pe acoperiș și un tobogan în curte! Dulapurile de la etajul al doilea sunt pline cu haine de păpuși, fiindcă Igor și Pamela adoră să se costumeze. Cei doi pândesc curioși camera lui Haz.

Când văd ambalajele de la guma de mestecat,
încep să le sclikească ochii de bucurie.

Le adună în grabă, apoi și le leagă în jurul
gâtului.

— Hei! strigă Haz. Nu mi le luați!
E deseltul meu!

Dar Igor și Pamela se fac
că nu aud. Ies țopăind
din Casa Păpușilor
și se admiră în
oglanda mamei,
pe care Ionuț a
furat-o. Ăăă...
a împrumutat-o.

— Parcă am fi niște supereroi! spune Pamela încântată, învârtindu-se prin cameră.

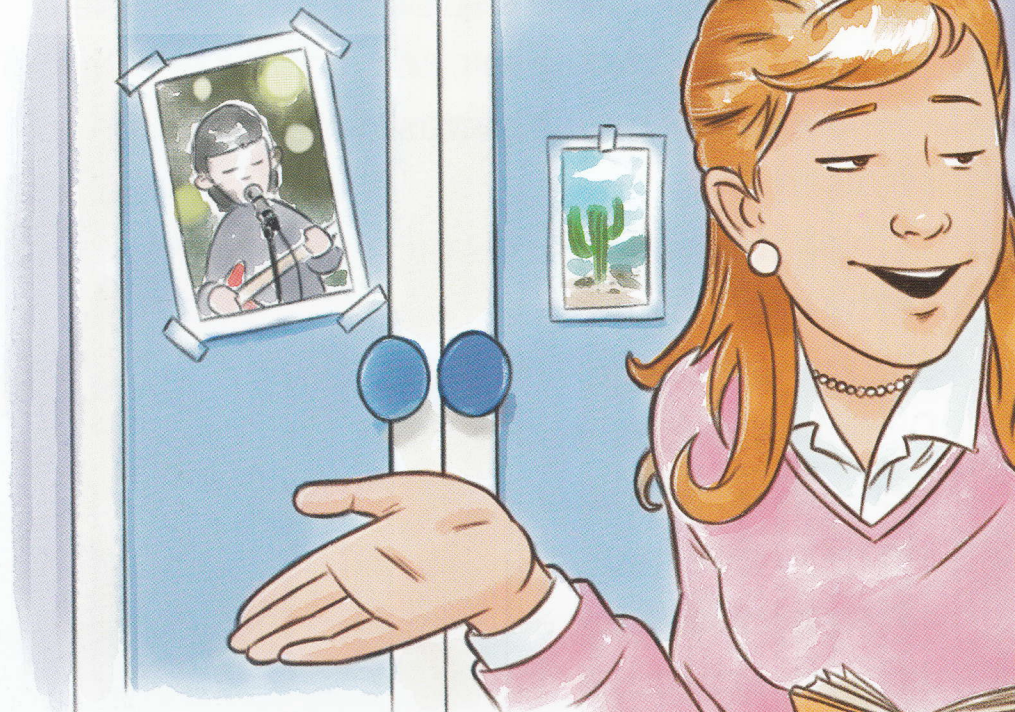
— Supereroi brontozauroși!
se alintă Igor.

Chiar atunci se deschide ușa și apare mama. Dinorinii rămân încremeniți.

Ionuț nu le-a spus părinților că dinorinii sunt vii. Bunicul e convins că micii dinozauri vor dispărea dacă

cineva le va descoperi secretul. Haz, Igor și Pamela cred și ei același lucru. De aceea rămân nemișcați de fiecare dată când mama sau tatăl lui Ionuț intră în cameră. Nu degeaba se spune că paza bună trece primejdia rea.

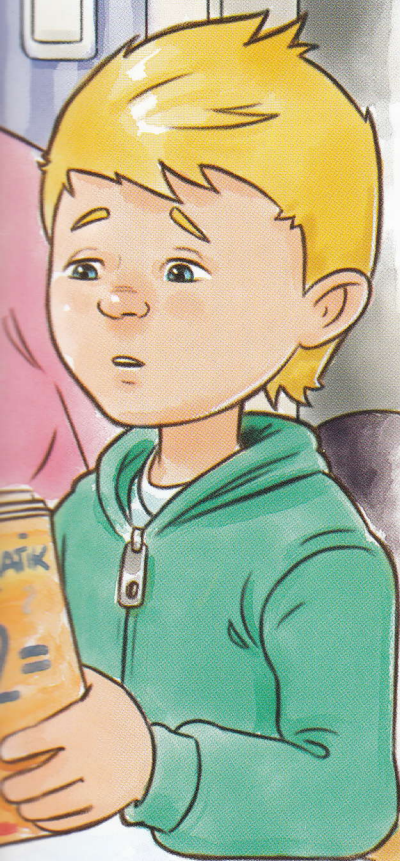

— Ionuț, e timpul să-ți faci lecțiile, spune mama. Ce teme ai de făcut?

— La matematică și la comunicare, oftează Ionuț, așezându-se la birou. Am cinci exerciții de rezolvat și cinci propoziții de scris.

— Bine, spune mama.
Dacă ai nevoie de ajutor,
să mă chemi.

Imediat ce mama iese din
cameră, dinorinii încep să
comenteze nemulțumiți.

— Dar noi vrem să
ne jucăm cu consola,
se îmbufnează Pamela.
Consola este vechiul joc
Gameboy® al mamei.
Când bunicul lui Ionuț era mic,
nu existau jocuri electronice,
ca acum. De aceea dinorinii
sunt fascinați de micuța
consolă de jocuri.